

Udvalg, hvor vi som ellers kan faa flere Oplysninger. Hermed skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til en velvillig Behandling.

Alfred Christensen: Det foreliggende Lovforslag er affattet efter de samme Regler, som tidligere har været i Brug, og som særlig har været anvendte i de sidste Aar. Der er heller ikke Tvivl om, at dette høje Ting vil behandle Forslaget med samme Velvilie, som lignende Forslag er blevet behandlet med i de foregaaende Aar, det vil sige, at Forslaget henvises til et Udvalg, hvis Medlemmer undersøger alle Enkeltheder, idet de gennem Justitsministeriet faar til tildelt Regnskabspakkerne fra de forskellige Retsbetjente, hvorefter Udvalget indstiller Forslaget til uforandret Vedtagelse. I omtrent 25 Aar har jeg været Medlem af dette Udvalg, og i den Tid er der kun en eneste Post, der er nægtet fra Rigsdagens Side, nemlig 10 Kr. til Dusør til Statens Postbud i Anledning af den ikke usædvanlige Begivenhed, at der var Nytaarsskifte. Hvis det havde staaet under „ekstra Porto“, var der ingen, der havde knyet, men lade Rigsdagen vedtage, at der skal gives Nytaarsdusør til Statens Postbud, kunde vi ikke. De 10 Kr. blev da strøget, og det er den eneste Post, der, som sagt, er blevet strøget i alle disse Aar.

Der har Aar efter Aar dannet sig en stærkere Mening om, at de Folk, som vi her lovgiver om, hører til Kategorien Samfundets Stifbørn. De er meget daarligt lønnede; af mange fordres der et stort Arbejde for en lille, ja, alt for lille Betaling. Vi sidder jo ikke her som Chefer for Administrationen; vi er dem, der skal bevilge Pengene, og vi kan ikke bevilge mere, end der forlanges af os. Men jeg tror at turde sige, at vi mere og mere kommer til den Overbevisning, at vi vilde være glade ved, om disse Kontormennesker fra Administrationens Side behandlede med større og større Velvilie, saaledes som det ogsaa i hvert Fald i de sidste Par Aar har været Tilfældet. Gennem Dyrtidstillæg o. s. v. har vi søgt at hjælpe paa deres Stilling, og vi vil vistnok fra Udvalgets og dette høje Tings Side ogsaa fremdeles gerne se, at de kan komme til at leve under menneske-

lige Vilkaar. Vi vil, naar Tidens Fylde kommer, begære Lovforslaget henvist til Behandling i et Udvalg paa 15 Medlemmer, og saa vil vi være gode mod Lovforslaget og ogsaa haabe paa en god Behandling af det her i Tinget.

Axel Møller: Det har i høj Grad glædet mig at høre de Udtalelser, der er fremsatte af de ærede Ordførere. Jeg kan kun sige, at de ganske stemmer med den Erfaring, jeg har. Jeg har noget Kendskab til de Forhold, det her drejer sig om, idet jeg i en 14—15 Aar har arbejdet ved Domstolene og altsaa kender de paagældende Folks Kaar ganske godt. Med Hensyn til Fuldmægtigene kan man sige, at der er adskillige, som sidder med undertiden endogsaa meget store Indtægter, og for hvem det Beløb, der er opført som normeret Lønning, ikke spiller nogen videre Rolle. Men adskillige 2den og 3die Fuldmægtige og allermest maaske mange af de Skrivere, der er knyttede til Kontorerne og ofte udfører et meget stort Arbejde, gaar for en Løn, som ingen ærekær Arbejdsmand vilde lade sig byde, og som Arbejdsmændene gennem deres Organisation for længe siden har faaet forandret til deres Fordel. Det forekommer mig, at det er en stor Fejl, hvis Folk, der staa i Statens — og for øvrigt ogsaa Kommunens — Tjeneste, skulde faa det Indtryk, at det, for at de kan faa et anstændigt Vederlag for deres Arbejde, er nødvendigt, at de organiserer sig og fremtvinger en Forbedring i deres Kaar. Det vilde gøre et langt bedre Indtryk, om de mærkede, at der paa Rigsdagen sad Folk, som fulgte deres Kaar med Interesse og af egen Drift, naar de fandt disse for daarlige, gav en Forhøjelse. Det vilde gøre godt en Gang imellem at mærke, at der kom en Lønforbedring, uden at de paagældende i Aarevis havde bedt og plaget derom.

For disse Folks Vedkommende gælder det, at mange af dem har en meget lang Arbejdstid. Det fremhæves ogsaa i Bemærkningerne til Lovforslaget, at mange af dem udfører et betydeligt Arbejde ud over Kontortiden; og som det ogsaa blev fremhævet af den første ærede Ordfører, er den Forhøjelse, de har faaet i Anledning af Dyrtiden, betydelig ringere end den,